

DROOM-MATROOS (NL)

Bas van den Hurk

L'Oase (filmstills)

© 2007

*I will wear my hair long
my hair long, my hair long
an extension from my heart
I will wear my hair long*
- uit *Dreamtime* van The Cult

Rozemarijn droomt. Ze transformeert intieme, individuele dromen tot kunstwerken, tot animatiefilms. Haar dromen zijn plaats van aankomst en vertrek. In haar dromen reist zij en in haar werk neemt zo ons mee op die reizen. Dromen zijn de oudste metgezellen van de mens, ze brengen ons in de trance van het onbewuste. De animaties van Rozemarijn Westerink vertellen verhalen waarin het wonderlijke en onmogelijke een belangrijke rol spelen. Verhalen waarin de waarheid ondergeschikt gemaakt is aan de getoonde kracht van de wonderlijkheden. De animaties laten ons rondlopen in een betoverde wereld waarin wij met een onuitgesproken maar duidelijke bestemming bewegen en waarin zich alle omstandigheden, hoe toevallig ook, in een speciaal voor ons herkenbare vorm voordoen, zodat aan ieder lot een toepasselijk verloop toevalt.

Rozemarijn is een droom-matroos. Als we naar haar werk kijken dromen we terwijl we weten dat we aan het dromen zijn. We maken in haar werk contact met poëzie op een moment waarop poëzie nog maar een kwestie van aanwezigheid en niet van uiting is.

Wat hun picturale middelen betreft spreken haar animaties zo zuiver mogelijk tot de verbeelding zonder te doen denken dat zij eigenlijk voor iets anders - als symbool, als exemplaar - bedoeld zouden zijn. De werken zijn geen metaforen of symbolen, het zijn *ontsnappingsen* die dat aangename gevoel hebben van eerder ontstaan dan bedacht te zijn.

Rozemarijn Westerink schept een animistische wereld waarin alle elementen binnen het werk functioneren als bezielde personages. Niet alleen de zeemeermin, de wolf en de kraai, maar ook de bloemen en het graan, want er is geen verschil tussen wezens en rekwisieten in dit animistische stadium van de poëzie. De emoties die de animaties oproepen refereren aan dat wat vanaf de kindertijd diep in de herinnering is opgeborgen. Het eerste bewustworden van *stemming* in een landschap bijvoorbeeld, of een uur van de dag, het emotioneel registreren van een lichtval die ineens niet meer een directe indruk maar de echo van een indruk schijnt. Het is wonderlijk hoe deze werken beantwoorden aan die gevoeligheid die niets anders dan de verbeelding als materie heeft. Een pure esthetische gevoeligheid bijna, of, beter nog, een zuivere staat van gevoeligheid. De raadselachtige melancholie van het werk beantwoordt zo aan die melancholie die alleen nog maar stemming, nog niet ervaring of bewustzijn is. Zo ontstaat puur zintuiglijk, door de magie van onbegrepen klanken, het *vreemde* lied van de vogels en de krekels, zo ontstaat het lage licht dat zo verontrustend door de takken valt en dat men zich meent te herinneren, misschien ook werkelijk herinnert. En toch is het al een begin van gevoel: want bij deze animaties ontstaat de eerste twijfel aan het happy end. Wij weten niet beter of het *moet* allemaal weer in orde komen maar iets in ons sputtert misschien voor het eerst obscuur tegen: was het niet *mooier* zolang het nog droevig was. Verdient een meisje die als zeemeermin door het leven gaat misschien niet beter dan een gewone verloofde, is zij eigenlijk niet gelukkiger met een nachtegaal die in een kooitje leeft?

Is de zeemeermin niet méér haar eigenlijke zelf - een zelf dat dat melancholische gevoel draagt – bij een unhappy end?

Want het werk van Rozemarijn Westerink komt niet voort uit het wensdroomgenre. Iets verraderlijks ligt altijd op de loer. Het gaat in dit werk om vage stemmingen en bewegingen nog zonder moraal. Antropomorfischer dan dat vage, onbestemde wordt dit animisme nooit. Ook niet wanneer wij ons als volwassene van de aantrekkingskracht van bepaalde beelden – bijvoorbeeld van een landschap - bewust worden. Het lijkt dan in zijn diepste wezen nog altijd op die ongevormde staat van *zijn*. En het is het gevoel dat het ondergaan daarvan de kortste weg levert naar een punt waar men anders via een beredeneerde ontleding *toch* terecht zou komen. Het gevoel voor dit zuiver menselijke is ons als esthetische ontvankelijkheid van het prilste begin gegeven. Beelden zijn daarbij een met de jaren vervangbare sleutel tot de indrukken die men subjectief nodig heeft en altijd zoeken zal. Het bewonderenswaardige van de animaties van Westerink is dat zij hun karakter van sleutel zo suggestief en met zulke intuïtieve middelen bewaren. Haar animaties gaan van sleutel tot de staat van poëzie tot pure aanwezigheid. Hier heerst geen moeten en geen moraal. Hier is alles onschuld; - zoals het kind *is* – en niets anders.